

Maya Banks

Geheim verlangen

Proloog

‘Mia, de conciërge belde net, er staat een chauffeur voor je klaar,’ riep Caroline vanuit de andere kamer.

Mia hapte kort naar adem en pakte het contract dat naast haar op bed lag. Het was een beetje gekreukeld en je kon duidelijk zien dat ze het al heel vaak had gelezen.

Intussen kende ze elk woord uit haar hoofd en de tekst herhaalde zich steeds in haar gedachten, aangevuld met beelden uit haar levendige fantasie. Van haar en Gabe. Hoe ze aan hem onderworpen was, zijn bezit. Zijn *eigendom*.

Ze stopte het contract in haar tas, stond op en liep naar de kledingkast om nog een laatste keer in de spiegel te kijken. Je kon zien dat ze weinig geslapen had. Er waren donkere kringen onder haar ogen zichtbaar die ze niet met make-up kon verdoezelen. Verder zag ze bleek. Zelfs haar haar wilde niet meewerken en zag er verfromfaaid uit.

Er zat nu niets anders meer op dan te gaan.

Met een diepe zucht liep ze haar slaapkamer uit en door de woonkamer naar de deur.

‘Mia, wacht!’ zei Caroline en ze rende naar Mia die bij de open deur stond.

Caroline omhelsde haar stevig en deed een stapje naar achteren. Met haar hand streek ze een haarlok achter Mia’s oor.

‘Heel veel succes, meis. Je bent dit hele weekend uit je doen geweest. Als je er zo van over je toeren raakt, dan moet je het niet doen.’

Mia glimlachte. ‘Dank je, Caro, je bent een schat.’

Caroline smakte een overdreven zoen in de lucht terwijl Mia zich omdraaide om weg te gaan.

Ze liep het gebouw uit en stapte de auto in, waarbij de conciërge het portier voor haar openhield om haar te laten instappen. Mia leunde achterover in de comfortabele leren stoel en sloot haar ogen terwijl de auto optrok. Ze reden vanaf haar appartement in Upper West Side in New York naar Midtown, waar het HCM-gebouw stond.

Haar broer Jace had de vorige dag nog gebeld en ze voelde zich vreselijk schuldig dat ze hem dit niet had verteld. Hij had zich verontschuldigd omdat hij haar was misgelopen bij de openingsreceptie. Als hij had geweten dat ze zou komen, zou hij ervoor gezorgd hebben dat hij er ook was.

Ze hadden wel een half uur aan de telefoon gezeten. Jace had haar gevraagd hoe het met haar ging. Daarna had hij verteld dat hij een paar dagen met Ash naar Californië zou gaan. Ze hadden afgesproken om een avondje bij elkaar te komen zodra hij weer terug was. Daarna had ze het gesprek snel afgekapt, overspoeld door een zekere melancholie, omdat Jace en zij een heel nauwe band hadden. Tot nu toe had ze altijd alles met hem gedeeld. Hij was er gewoon altijd, om naar haar te luisteren en haar te troosten, zelfs in haar lastige puberjaren. Ze had zich geen betere grote broer kunnen wensen, en nu had ze opeens geheimen voor hem – enorme geheimen.

Ze was zich nauwelijks bewust van haar omgeving. De auto bewoog zich door het verkeer zoals zij dat gewend was en kwam vrij kort daarna weer tot stilstand.

‘We zijn gearriveerd, mevrouw Crestwell.’

Haar ogen schoten open en ze tuurde tegen de felle herfstzon in. Ze stonden inderdaad pal voor het kantoor. De chauffeur was al uitgestapt en liep om de auto heen om de deur voor haar open te houden. Ze wreef met haar handen over haar gezicht om weer een beetje bij haar positieven te komen en stapte uit, er wapperde een koel briesje door haar haar.

Voor de tweede keer liep ze het gebouw binnen en nam ze de lift naar de eenenveertigste etage. Als dit geen déjà vu was. Weer die vlinders in haar buik. Weer die zweterige handen. Weer die

zenuwen. Maar deze keer voelde ze meer paniek, omdat ze wist wat hij wilde. Deze keer wist ze precies waar ze aan begon, als ze ermee zou instemmen.

Toen ze bij de receptie aankwam, keek Eleanor op. Ze lachte vriendelijk en zei: ‘Meneer Hamilton heeft gezegd dat u direct door mag lopen.’

‘Dank je, Eleanor,’ mompelde Mia, terwijl ze langs haar liep.

De deur van Gabes kantoor stond open toen ze aankwam. In de gang aarzelde ze even en ze staaarde naar binnen, waar hij stond. Met zijn handen in zijn zakken keek hij naar buiten door het enorme raam waarachter het uitzicht op Manhattan zichtbaar was.

Hij was goddelijk. Heerlijk om naar te kijken. Zelfs als hij ontspannen was, straalde hij zo veel brute kracht uit. Ze realiseerde zich opeens wat de reden was dat ze zich zo tot hem aangetrokken voelde – of, nou ja, een van de vele redenen. Ze voelde zich veilig bij hem. Alleen al door in zijn buurt te zijn, was ze gerustgesteld. Ze voelde zich geborgen en... beschermd.

In wezen zou de relatie die hij voorstelde haar voorzien van al die dingen. Veiligheid, geborgenheid, geruststelling, bescherming. Hij had het allemaal beloofd. Het enige wat zij moest doen was de volledige macht aan hem overdragen.

Alle twijfel werd weggenomen. Er viel een zware last van haar af en ze voelde zich bijna euforisch. Ze was niet van plan om doodsbenaauwd aan deze overeenkomst te beginnen. Dat was geen goed begin van een nieuwe relatie. Ze zou er zelfverzekerd instappen en alles wat Gabe haar had beloofd met open armen ontvangen. In ruil daarvoor zou ze zich volledig aan hem geven. Ze was ervan overtuigd dat hij het geschenk van haar onderwerping zou koesteren.

Gabe draaide zich om en zag haar in de deuropening staan. Tot haar verbazing zag ze de opluchting in zijn ogen. Was hij bang geweest dat ze niet zou komen?

Hij liep met grote stappen op haar af, trok haar zijn kantoor binnen en deed de deur goed achter haar dicht. Voordat ze ook maar iets kon zeggen, trok hij haar in zijn armen en bedekte hij haar mond met de zijne.

Ze kreunde zachtjes toen hij zijn handen bezitterig over haar armen naar boven schoof en haar schouders vastpakte. Hij schoof verder naar boven naar haar hals om uiteindelijk haar gezicht te omvatten. Hij kuste haar alsof hij uitgehongerd was. Alsof iemand hem bij haar weg had gehouden en hij zich eindelijk had kunnen losrukken. Het was zo'n kus die alleen in haar fantasie bestond. Niemand had haar ooit eerder het gevoel gegeven dat ze werd... verórberd.

Het was niet alleen een teken van zijn dominantie. Het was ook een smeekbede om overgave. Hij wilde haar. Hij liet haar op deze manier zien hoe graag. Als er nog enige twijfel was geweest of hij haar echt begeerde of dat hij puur uit verveling een nieuwe uitdaging zocht, dan was ze nu overtuigd.

Hij liet haar gezicht met een hand los en krulde zijn arm om haar heen, hield haar stevig tegen zich aan; zijn arm voelde als een stalen band om haar rug.

Ze voelde zijn opwinding tegen haar buik aan. Zijn erectie was keihard en spande tegen de binnenkant van zijn chique pantalon. Zijn adem explodeerde over haar heen toen hij het contact met haar lippen verbrak en ze beiden naar adem haptten.

Zijn ogen schitterden toen hij op haar neer keek. 'Ik dacht dat je niet zou komen.'

1

Vier dagen daarvoor...

Gabe Hamilton zou naar alle waarschijnlijkheid in de hel belanden, maar dat kon hem geen moer schelen. Vanaf het moment dat Mia Crestwell de balzaal van het Bentley Hotel binnenliep, waar de openingsreceptie van HCM Global Resorts & Hotels gehouden werd, had hij zijn ogen niet van haar af kunnen houden.

Ze was verboden terrein. Het kleine zusje van zijn beste vriend. Ze was nu alleen niet meer zo klein en dat was hem bepaald niet ontgaan. Op de een of andere manier beheerste ze zijn gedachten. Hij probeerde ertegen te vechten, maar kon niet ontkomen aan haar enorme aantrekkingskracht.

Hij wilde er ook niet meer tegen vechten.

Het feit dat ze vanavond hier was, en dat Jace in geen velden of wegen te bekennen viel, sterkte Gabe in zijn overtuiging dat dit het juiste moment was om tot actie over te gaan.

Hij nipte wat aan zijn glas wijn en luisterde beleefd naar de groep mensen waarmee hij stond te praten. Of liever, waar hij zich onder begaf, want hij wisselde zelden meer uit dan wat beleefde opmerkingen terwijl hij zijn ronde deed door de menigte.

Hij had niet geweten dat ze er zou zijn. Jace had er met geen woord over gesproken. Wist Jace het wel? Gabe dacht dat dat waarschijnlijk niet het geval was want nog geen vijf minuten daarvoor had hij hem en Ash zien wegglijpen met een lange, slanke brunette tussen hen in, op weg naar een van de luxe suites op de bovenste etage.

Jace zou er niet vandoor zijn gegaan – zelfs niet voor een vrouw – als hij had geweten dat Mia hier zou zijn.

Gabe keek toe hoe ze de hele ruimte in zich opnam, heel geconcentreerd, alsof ze naar iemand zocht. Iemand van de bediening bood haar iets te drinken aan en ze nam een van de hoge wijnglazen van het dienblad, maar ze dronk er niet van.

Ze droeg een waanzinnige jurk die haar lichaam accentueerde op precies de juiste plekken, aangevuld met ontzettend geile hakken. Haar opgestoken haar vroeg er gewoon om losgetrokken te worden door een mannenhand. Zachte krullen dwaalden af naar haar hals, trokken de aandacht naar die slanke zuil die snakte naar een stel mannenlippen. Hij had een bijna onbedwingbare neiging om dwars door de ruimte op haar af te stappen en zijn jas om haar heen te slaan zodat niemand anders zou zien wat hij als zijn eigendom beschouwde. Jezus, alsof het daarmee minder belachelijk zou worden. Ze was niks van hem. Maar ook daar zou hij verandering in brengen.

Haar cocktailjurk met schouderbrede kraag trok alle aandacht naar haar borsten en hij wilde toch echt niet dat iemand anders ernaar zou kijken. En een aantal mannen keek inderdáád. Ze had nu al de aandacht van anderen getrokken. Ze staarden – net als hijzelf – met een primitieve blik in hun ogen.

Ze droeg een elegant kettinkje met een enkele diamant om haar nek en had diamanten oorknopjes in haar oren. Beide waren een geschenk van hem geweest, een jaar daarvoor. Voor kerst. Hij constateerde tevreden dat ze vanavond de dingen droeg die hij voor haar had gekocht. Voor hem was dat weer een stap op het onvermijdelijke pad dat haar tot zijn eigendom zou maken.

Ze wist het nog niet, maar hij had nu lang genoeg gewacht. Hij had zich nu lang genoeg de meest afschuwelijke crimineel gevoeld omdat hij smachtte naar het kleine zusje van zijn beste vriend. Toen ze twintig werd, had dat een enorm verschil gemaakt in de manier waarop hij naar haar keek, maar hij was vierendertig en hij wist dat ze nog veel te jong was voor wat hij van haar verwachtte. En dus had hij gewacht.

Ze was een obsessie voor hem. Hij vond het niet prettig om dat toe te geven, maar ze was als een verslaving zijn aderen binnenge-

drongen en hij had niet de intentie om zichzelf daarvan te genezen. Nu ze vierentwintig was, leek het leeftijdsverschil niet meer zo onoverbrugbaar. Dat maakte hij zichzelf tenminste wijs. Jace zou nog steeds een rolberoerte krijgen – Mia bleef tenslotte altijd zijn kleine zusje – maar dat risico wilde Gabe wel lopen om eindelijk van de verboden vrucht te proeven.

En óf hij plannen had met Mia. Hij hoefde ze alleen nog maar in werking te stellen.

Mia nam voorzichtig een slokje van haar wijn – ze had het glas alleen maar aangepakt om zich een houding te geven in deze zee van prachtige, rijke mensen – en ze keek ongerust om zich heen of ze Jace ergens zag. Hij had gezegd dat hij er zou zijn en ze had besloten om hem te verrassen door onverwacht op te duiken bij de openingsreceptie van het nieuwste hotel van de HCM-keten.

Het hotel stond aan Union Square. Het was modern en luxueus, duidelijk bedoeld voor een beter bedeelde klantenkring. Maar dat was nu eenmaal de wereld waarin Jace – en zijn twee beste vrienden – thuishoorden. Ze hadden ontzettend hard gewerkt om zover te komen, maar ze hadden meer succes gehad dan de meeste mensen zich konden voorstellen, en dat hadden ze allemaal nog voor hun dertigste bereikt.

Op hun achtendertigste werden ze beschouwd als de meest succesvolle hoteliers ter wereld. Voor haar waren het nog steeds gewoon haar broer en zijn vrienden. Nou ja, behalve Gabe dan, maar misschien moest ze zich eens over haar kinderachtige meisjesdromen heen zetten. Op haar zestiende was het nog wel begrijpelijk. Op haar vierentwintigste was het alleen nog maar een wanhopige manier om zichzelf voor de gek te houden.

Ze wilde zich omdraaien om ervandoor te gaan toen er twee mannen op haar af kwamen, allebei met een brede glimlach alsof ze van plan waren om vannacht te scoren. Maar ze had Jace nog niet gevonden en ze wilde niet zo snel al vertrekken, omdat ze er echt belachelijk lang over had gedaan om zich op te tutten. Puur voor het geval dat ze Gabe zou zien – wat eigenlijk best sneu was, maar goed, het was nu eenmaal zo.

Ze glimlachte vriendelijk en zette zich schrap, vastberaden om

haar broer niet te kijk te zetten door zich als een idioot te gedragen op deze voor hem zo belangrijke avond.

Ze was verrast toen op dat moment Gabe opeens verscheen. Hij perste zich door de menigte, zijn gezicht stond op onweer. Hij stapte de twee naderende mannen voorbij, greep haar bij de arm en leidde haar resoluut weg voordat de twee bij haar waren.

‘Ook leuk om jou te zien, Gabe,’ zei ze zwakjes.

Die man had iets waardoor ze gewoon simpel werd. Ze kon niet praten, ze kon niet denken, er vormde zich geen enkele heldere gedachte in haar hoofd. Hij vond het waarschijnlijk een godswonder dat ze überhaupt haar studie had voltooid en cum laude was geslaagd. Ook al vonden Jace en hij dat het een volkomen nutteloze studie was. Jace had liever gezien dat ze bedrijfskunde was gaan studeren. Hij wilde dat ze in het ‘familiebedrijf’ zou komen werken. Maar ze wist nog helemaal niet wát ze wilde doen. Nog een bron van ergernis voor Jace.

Daar voelde ze zich wel schuldig over. Ze kon het zich veroorloven alle tijd te nemen voor haar beslissingen. Jace had altijd erg goed voor haar gezorgd. Hij had gezorgd voor een appartement, voor alles wat ze nodig had eigenlijk. Zelfs al had ze na haar afstuderen haar best gedaan om niet meer van zijn steun afhankelijk te zijn.

Al haar medestudenten hadden inmiddels allang een baan. Ze waren bezig met hun carrière. Zij werkte nog steeds parttime in een taartenwinkeltje en kon maar niet beslissen wat ze met de rest van haar leven wilde gaan doen.

En die aarzeling had voor een groot deel te maken met haar waanbeelden over de man die haar nu aan haar arm meesleurde. Ze móést een keer over haar fixatie heen komen en verder gaan. Ze kon niet haar leven lang blijven zitten met de belachelijke hoop dat hij haar op een dag zou opmerken en zou besluiten dat hij haar wilde hebben.

Ze nam zijn beeld gulzig in zich op, als een verslaafde die in zijn volgende roes wegzinkt – alsof ze het veel te lang zonder die roes had moeten stellen. Hij was iemand die met zijn aanwezigheid elke ruimte volledig kon vullen. Hij droeg zijn zwarte haar kort, zonder al te veel gel of wax. Net genoeg om het er chic en geraffineerd te laten uitzien.

Er was iets schurkachtigs aan zijn uiterlijk waar alle vrouwen voor vielen. Zijn houding straalde uit dat hij zich nergens door liet weerhouden, wat Gabe wilde hebben dat kreeg hij ook altijd. Zijn zelfvertrouwen en arrogantie waren twee van de dingen die haar aantrokken – die haar altijd hadden aangetrokken in hem. Ze kon zich niet verzetten tegen die aantrekkingskracht. Dat had ze jarenlang geprobeerd, maar haar obsessie was nog steeds even sterk.

‘Mia,’ zei hij met een donkere stem. ‘Ik wist niet dat je zou komen. Jace heeft me dat niet verteld.’

‘Hij weet het ook niet,’ zei ze met een lach. ‘Ik had bedacht dat ik hem zou verrassen. Waar is hij trouwens?’

Gabe keek een beetje ongemakkelijk. ‘Hij is weggeroepen. Ik weet niet zeker of hij nog terugkomt.’

Haar glimlach verdween. ‘O.’ Ze keek een beetje verlegen omlaag. ‘Ik denk dat ik me dan voor niets zo heb opgedoft.’

Hij liet op zijn gemak zijn ogen over haar heen dwalen, waardoor ze het gevoel kreeg alsof hij haar met zijn blik uitkleedde. ‘Het is een leuke jurk.’

‘Ik denk dat ik beter kan gaan. Het heeft niet zo veel zin dat ik hier ben als Jace er niet is.’

‘Je kunt bij mij blijven,’ zei hij abrupt.

Ze sperde haar ogen iets wijder open. Gabe had nooit veel moeite gedaan om tijd met haar door te brengen. Het had meer geleken alsof hij haar probeerde te mijden. Ze had er bijna een complex aan overgehouden. Niet dat hij niet aardig voor haar was. Hij stuurde haar cadeautjes bij speciale gelegenheden. Kwam af en toe bij haar kijken of ze iets nodig had – al deed Jace dat ook vaak genoeg natuurlijk. Maar hij had nooit enige moeite genomen om ook maar een paar minuten langer in haar aanwezigheid te verblijven.

‘Wil je met me dansen?’ vroeg hij.

Ze staarde hem verbluft aan en vroeg zich af waar de echte Gabe Hamilton zich had verstopt. Gabe danste niet. Hij kón het natuurlijk wel, maar hij deed het gewoon zelden.

Er waren behoorlijk veel andere stellen op de dansvloer, een aantal wat ouder, een aantal van Gabes leeftijd. Ze zag helemaal niemand van haar eigen leeftijd, maar ja, de meeste aanwezigen

behoorden tot die überrijke, ultramooie klasse waartoe de meeste vierentwintigjarigen nog niet zijn toegetreden.

‘Eh, oké,’ zei ze. Waarom niet? Ze was hier toch. Het had haar twee uur gekost om zich klaar te maken. Waarom zou ze deze prima jurk en waanzinnige schoenen niet gewoon benutten?

Hij legde zijn hand op haar rug en het voelde alsof ze gebrandmerkt werd. Ze kon amper een siddering onderdrukken toen hij haar naar de dansvloer leidde. Met hem dansen was op zo veel manieren een slecht idee. Hoe moest ze nu van haar gedweep afkomen als ze zich zo dicht bij hem bevond? Maar ze liet zich deze kans om in zijn armen te zijn echt niet ontnemen. Zelfs al was het maar voor een paar minuten. Een paar wereldse, drome-rijke minuten.

De zwoele tonen van een saxofoon vermengden zich met de klanken van een piano en de lage dreunen van een bas. De muziek drong haar aderen binnen terwijl ze in Gabes armen gleeed. Het was heftig en bedwelmend en het voelde alsof ze zich midden in een zeer levendige droom bevond.

Zijn hand gleeed over haar rug en bleef liggen op het deel dat door de laag uitgesneden jurk onbedekt was. De stof kwam maar tot net boven haar billen, de jurk was behoorlijk uitdagend en ze had zichzelf moeten toespreken voordat ze hem durfde te dragen. Op dit moment was ze écht blij dat ze dat had gedaan.

‘Het is maar goed dat Jace er níét is,’ zei Gabe.

Ze kantelde haar hoofd en staaarde vragend naar hem. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Hij zou een hartverzakking krijgen als hij je in deze jurk zou zien. Er is eigenlijk niet eens genoeg stof om het een jurk te kunnen noemen.’

Ze lachte, waardoor het kuiltje in haar wang dieper werd. ‘Maar nu Jace er niet is, kan hij er ook niks van zeggen, of wel?’

‘Nee, maar ik toch echt wel,’ zei hij bot.

Haar glimlach verdween en er verscheen een frons. ‘Ik heb geen twee grote broers nodig, Gabe. Eén is echt genoeg, geloof me.’

Zijn blik werd donkerder en zijn lippen verstrakten. ‘Ik heb er verdomme ook helemaal geen behoefte aan om jouw grote broer te zijn.’

Ze keek hem getroffen aan. Als het zo'n opgave voor hem was om met haar om te gaan, waarom was hij dan op haar af gekomen? Waarom had hij niet gedaan wat hij altijd deed, haar gewoon compleet negeren?

Ze deed een stap naar achteren. Het warme gevoel om zo dicht bij hem te zijn en zijn armen op haar lichaam te voelen, zakte langzaam weg. Ze had beter niet kunnen komen. Het was een domme zet en suf. Had ze Jace nu toch eerst maar even gebeld. Hem laten weten wat ze van plan was, dan had hij haar kunnen vertellen dat hij er niet zou zijn. Dan zou ze hier nu niet staan, midden op de dansvloer, gekwetst door Gabes afwijzing.

Zijn ogen vernauwden zich toen hij haar reactie zag en hij zuchtte, draaide zich abrupt om en sleepte haar zo'n beetje de dansvloer af in de richting van het terras. De deuren stonden open waardoor de koele nachtlucht naar binnen kon, hij stapte naar buiten terwijl hij haar beschermend in de holte van zijn arm nam.

En dus was ze weer terug in zijn armen. Omringd door zijn hitte. Ze kon hem ruiken en god, wat rook hij lekker.

Hij stopte pas toen hij een flink eind bij de deur vandaan was, in de schaduw van een overhangend balkon. De lichten van de stad twinkelden en schitterden in de lucht en in de verte doorbrak het verkeersgeluid de stilte.

Een eeuwigheid lang staaarde hij haar alleen maar aan en ze vroeg zich af wat ze misdaan had waardoor hij zo beledigd was.

Zijn geur deed iets met haar. Het had iets kruidigs, maar niet overheersend. Zijn aftershave paste goed bij hem. Het vulde zijn natuurlijke geur aan met een extra verleidelijke hint van mannelijkheid, ruigheid, hout, buitenlucht en... volmaaktheid. Hij rook alsof hij geboren was in een wereld van rijkdom en privileges, waarschijnlijk was dat ook zo, maar dat wilde nog niet zeggen dat hij niet keihard had gewerkt om te komen waar hij nu was.

'Nu of nooit,' mompelde hij. Het klonk alsof hij ergens aan toef, alsof hij een hogere macht moest erkennen.

Voordat ze kon reageren, rukte hij haar naar zich toe zodat ze hard tegen zijn borst aan stootte. Haar mond vloog open van verbazing en er ontsnapte een kleine zucht. Haar lippen waren vlak